
JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

*Concerts per a clarinet
i orquestra*

JOSEP FUSTER, *clarinet*
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA
MANEL VALDIVIESO, *director*

Enregistrament realitzat els dies 6 i 7 d'octubre de 2010 a la sala Pau Casals de L'Auditori de Barcelona.

Tècnic d'enregistrament, mesclades i masterització: EMILIO ALQUÉZAR
Copyright del *Concert per a clarinet i orquestra núm. 1*: TENORA EDICIONS MUSICALS
Copyright del *Concert per a clarinet i orquestra núm. 2* i del *Concertino per a clarinet i cordes*:
CLIVIS PUBLICACIONS

Josep Fuster toca un clarinet Yamaha model Custom CSG, amb abraçadora i barrilet Florian Popa i canyes Rico Reserve classic 3 ½
www.jfusterclarinet.com

Il·lustració de portada: RAIMON SUNYER, *Natura morta amb postal de Gaudí*.
Oli sobre tela (81 x 110 cm), 2002
Fotografies: FERRAN ESTIVILL i CATERINA BARJAU.
Traducció a l'anglès i revisió de textos en anglès: GERALD-PATRICK FANNON
Revisió de textos: AIBANA PRODUCTORA EDITORIAL, S.L.
Disseny i maquetació: www.tresinteractiva.com

Ref. 1CM0261
Dipòsit legal: B-7.503-2011
Producció: CLIVIS PUBLICACIONS
2011 - Copyright i Edició: COLUMNA MÚSICA, S.L.

COLUMNA MÚSICA, S.L.
c/ Sant Eusebi, 53, pral. 1a
08006 Barcelona (*Spain*)
Tel. (34) 93 362 03 28
www.columnamusica.com
info@columnamusica.com

JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

Concerts per a clarinet i orquestra

JOSEP FUSTER, *clarinet*
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA
MANEL VALDIVIESO, *director*

1. Concert per a clarinet i orquestra núm. 1 18'51"
2. Concert per a clarinet i orquestra núm. 2
3. Primer moviment 08'22"
3. Segon moviment 09'42"
4. Concertino per a clarinet i cordes 11'41"

TT: 47'56"

JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

Jesús Rodríguez Picó (Barcelona, 1953) és clarinetista però confessa que va començar a deixar de ser-ho quan va conèixer Josep Fuster: «Abans, jo mateix estrenava les meves obres per a clarinet. Ho vaig fer molts anys, vaig tocar en diferents orquestres i grups de cambra, però quan vaig conèixer Josep Fuster, vaig veure clar que aquesta part de la feina l'havia de fer ell. És un clarinetista excepcional i no hi ha res millor per a un compositor que escoltar la pròpia música tocada per algú d'aquest nivell». Malgrat aquestes paraules, Rodríguez Picó mai no ha deixat de tocar el clarinet i quan escriu per a aquest instrument es nota que és la seva passió: «Vaig començar escrivint obres per a clarinet sol, després vaig centrar-me en la música de cambra i, finalment, en les obres simfòniques i pedagògiques; crec que, amb el clarinet, he fet tots els papers de l'auca».

Sempre hi ha hagut autors que han reduït al màxim el marge d'intervenció personal de l'instrumentista a l'hora de tocar, autors que han indicat fins al mil·límetre com s'ha de fer cada nota i han ofegat la interpretació del solista. No és aquest el cas de Rodríguez Picó. Tal com diu ell mateix: «L'element expressiu és molt important en la meua música i vull que l'interpret hi digui la seva. Necessito el seu punt de vista sobre el que jo escric, m'interessa molt la seva visió. Per això, intervinc poc sobre l'interpret: deixo fer». I Josep Fuster se sent molt còmode amb aquesta manera d'entendre la creació musical: «Rodríguez Picó em dóna molt de marge per interpretar les seves obres. Crec que l'interpret s'ha de ficar dintre l'obra, entendre-la fins a formar-ne part, i això en Jesús l'ho deixa fer amb total llibertat. Ell fa néixer la criatura i jo li dono vida. Entenc la seva música d'una forma molt personal (un altre interpret l'entendrà d'una altra manera, és clar) i intento donar-li el caràcter que crec més adient, amb aquests elements burlescs i irònics que fa servir sovint,

amb aquesta dificultat tècnica tan interessant que t'obliga a superar-te constantment, amb les harmonies que a vegades recorden una mica Nielsen, el compositor danès, o d'altres clàssics del segle xx. Això sí: no hi ha ningú que escrigui com ell per a clarinet: es nota que estima l'instrument, que investiga i que en treu el màxim partit».

Des que Jesús Rodríguez Picó va obtenir el títol superior de clarinet a Barcelona, la seva activitat musical s'ha desenvolupat en diferents terrenys. Ja des de l'època en què va anar a França a ampliar estudis, s'ha interessat molt especialment per la difusió de la música contemporània. Entre els anys 1976 i 1990 va estrenar i enregistrar diverses obres amb diferents grups instrumentals dedicats a la difusió d'aquesta música. L'any 1982 va rebre el Premi de Composició de Joventuts Musicals i des d'aquell moment les seves obres han estat interpretades per orquestres i grups de cambra d'arreu d'Europa. En el camp de la pedagogia, ha col·laborat amb l'Escola Municipal de Música de Sant Cugat del Vallès, l'escola Zeleste, el Conservatori Professional de Música de Badalona i l'Escola Municipal de Música Centre de les Arts de l'Hospitalet de Llobregat. Paral·lelament a la carrera purament musical, ha col·laborat amb diferents mitjans de comunicació i ha format part del consell de direcció de la *Revista Musical Catalana*, alhora que ha estat fundador i cap de programes de l'emissora Catalunya Música. En el període 1990-1994 va ser delegat de Música del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Entre els nombrosos enregistraments que s'han realitzat de les seves obres, a més del que hem esmentat amb música de cambra per a clarinet, destaca un CD monogràfic editat l'any 1993 en què van participar l'Orquestra Ciutat de Barcelona (l'actual OBC), el conjunt instrumental Barcelona 216 i l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure.

És autor de més d'un centenar de partitures, més de la meitat de les quals són obres de música de cambra, una quinzena d'obres simfòniques (incloses dues simfonies), una altra quinzena d'obres vocals i diverses obres escèniques. També és autor d'un llibre sobre la música de Xavier Benguerel.

Concert per a clarinet i orquestra núm. 1. Aquest concert va ser escrit l'any 1989 i va ser estrenat per Larry Passin i l'Orquestra Ciutat de Barcelona sota la direcció de José Luis Temes el 28 de novembre d'aquell any al Palau de la Música Catalana. De les tres obres que es presenten en aquest disc, aquesta és la més experimental, tot i que ja mostra alguns dels trets característics en el llenguatge de l'autor: una pulsació rítmica constant, els contrastos sonors, l'aprofitament de tota la tessitura de l'instrument solista, grans salts intervàlics a velocitats de vertigen, elements humorístics i virtuosístics i l'aparició de petites cèl·lules rítmiques en diferents seccions de l'orquestra que donen unitat a l'obra.

Concert per a clarinet i orquestra núm. 2. Rodríguez Picó va dedicar aquest concert a Josep Fuster, el va acabar el febrer de 1990 i encara ara no ha estat estrenat. Està dividit en dos moviments que presenten particularitats diferents: del primer en destaquen els fragments lírics, i l'inici i el final estan protagonitzats pel timbre opac del corn anglès. La textura orquestral és molt densa en tota l'obra i el paper del solista no estableix diàleg amb l'orquestra sinó que més aviat en forma part. El virtuosisme és encara més evident que en l'anterior concert i la marca d'identitat dels grans salts intervàlics hi és ben present.

Concertino per a clarinet i cordes. Aquest concertino va ser també dedicat a Josep Fuster. Rodríguez Picó el va escriure l'any 2006 i va ser estrenat pel mateix dedicatari i l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra el 26 de març de 2009 a la sala petita del Palau de la Música Catalana de Barcelona. Una cop més, un ritme intern, a vegades més evident i a vegades menys, és present al llarg de tota aquesta obra, que té una estructura molt equilibrada. El bon humor torna a ser present en els diàlegs entre els pizzicatos de la corda i les notes picades del solista, en els girs de blues que en algun fragment recorden la música espiritual negra, en el valset central o, fins i tot, en el final on la distància intervàlica entre el clarinet (agut) i la corda (greu) és de gran efecte.

JOSEP FUSTER, *clarinet*

Nascut a Vilanova de Castelló (València), Fuster inicià la seva formació amb V. Romero i J. Talens Sebastià. Posteriorment, estudià als conservatoris superiors de València i de Barcelona amb J. Panyella i J. Tordera.

És professor de clarinet i de música de cambra a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) des de l'any de la seva creació i a l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (ONC) des del 1993.

Des de l'any 2005 forma duo amb la pianista Isabel Hernández, amb qui ha enregistrat les dues sonates de Brahms i els volums titulats *Música virtuosa I i II* i *Weber & Rossini*, treball que l'any 2009 va ser finalista als premis Nacionals de Música. Ha enregistrat amb l'ONC el *Concertino* i els concerts núm. 1 i 2 per a clarinet i orquestra de Jesús Rodríguez Picó, així com també el *Quintet de la Sala de Llevant* per a clarinet i quartet de corda de Xavier Benguerel, el *Concert per a clarinet i orquestra* de Joan Albert Amargós per a TV3 i el *Clarinet Concertino* de Jordi Cervelló amb l'Orquestra Girona XXI, obres que li han estat dedicades. Ha realitzat diferents enregistraments per a Catalunya Música, RNE, Radio France i per a la Ràdio Holandesa, i també per als segells discogràfics Hyades Arts, Stradivarius, Edicions Albert Moraleda, Anacrusi Contemporània, Columna Música i Ars Harmònica.

Josep Fuster és artista de Yamaha i de Rico.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA (ONC)

PABLO GONZÁLEZ, *director titular* | GIOVANNI ANTONINI, *director del Festival Mozart*

L'ONC va ser fundada l'any 1944 sota la direcció del mestre Eduard Toldrà. L'any 1962, Rafael Ferrer en va prendre el relleu fins al 1967. Des de llavors i fins a l'actualitat, l'ONC ha comptat també com a titulars amb els mestres Antoni Ros Marbà (1967-1978 i 1981-1986), Salvador Mas (1978-1981), Franz-Paul Decker (1986-1991), Luis Antonio García Navarro (1991-1993), Lawrence Foster (1996-2002), Ernest Martínez Izquierdo (2002-2006) i Eiji Oue (2006-2010). Des de la temporada 2010/2011 el director titular de l'ONC és Pablo González. A partir de setembre del 2011 Giovanni Antonini serà el director del Festival Mozart.

En els més de seixanta sis anys de trajectòria, l'ONC ha programat nombroses estrenes i ha realitzat diversos enregistraments discogràfics amb Decca, EMI, Auvidis, Koch, Claves, Naxos, Telarc i BIS, entre altres, amb obres de Montsalvatge, Gerhard, Falla, D'Albert, Albéniz, Donhány, Bartók, Bizet i Rodrigo, i alguns dels intèrprets més destacats del panorama internacional han col·laborat amb ella. L'ONC ha guanyat el Grammy Llatí al Millor Àlbum de Música Clàssica en tres ocasions: l'any 2000 amb el CD *La Dolores*, l'any 2004 amb el CD *Carmen Symphony* i l'any 2006 amb el CD *Rhapsody in blue*. L'ONC, a més, ha mantingut una activitat artística continuada a l'estranger i ha realitzat gires per diferents països d'Europa, l'Àsia i els Estats Units. Aquestes gires han permès a l'orquestra actuar en sales de renom com el Carnegie Hall de Nova York i prendre part en festivals internacionals com els Proms al Royal Albert Hall de Londres.

Han col·laborat amb l'ÒBC directors i solistes de gran renom com Elihau Inbal, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim, Christopher Hogwood, Ton Koopman, Michel Plasson, Emmanuel Krivine, Leonard Slatkin, Dmitri Kitajenko, Giovanni Antonini, Yakov Kreizberg, Stéphane Denève, Josep Pons, Marc Minkowski, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Shlomo Mintz, Arcadi Volodos, Montserrat Caballé, Alicia de Larrocha, Misha Maisky, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Hilary Hahn, Michel Camilo, Ute Lemper, Gidon Kremer, Truls Mørk, Sarah Chang, Viktoria Mullova, Violeta Urmana, Nicholas Angelich, Till Fellner i Vadim Repin, entre molts d'altres.

L'ÒBC té el compromís de divulgar la música clàssica i contemporània de totes les cultures i tendències, prioritzant, però, la difusió dels compositors catalans. Al mateix temps, l'ÒBC participa activament en els concerts escolars i en les diverses activitats que organitza el Servei Educatiu de L'Auditori.

L'ÒBC està integrada en el Consorci de L'Auditori i l'Orquestra, format per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Des de l'any 1999, té com a seu pròpia L'Auditori de Barcelona, obra de l'arquitecte Rafael Moneo.

MANEL VALDIVIESO, *director*

Nascut a Barcelona, cursà els estudis musicals a l'escolania de Montserrat i als conservatoris de Badalona i Barcelona. Completà la seva formació amb els estudis d'anàlisi amb Benet Casablanca i direcció d'orquestra amb Antoni Ros-Marbà.

Ha dirigit les principals orquestres espanyoles, com les de la Corunya, Granada, Tenerife, Madrid (Nacional, Sinfónica i RTVE), Bilbao, Castella i Lleó, Santiago de Compostela, Còrdova, Sevilla, Principat d'Astúries, Màlaga, Balears, etc. A més, Valdivieso té una trajectòria operística plena d'èxits que l'ha dut a debutar, entre altres, al Gran Teatre del Liceu, al Teatro Real de Madrid, a l'Òpera Nacional de Corea (Seül) i a l'Òpera de Washington DC amb títols com *L'elisir d'amore*, *El barber de Sevilla*, *Carmen*, *Lucia di Lammermoor*, *Il trittico*, *Madama Butterfly*, *Il trovatore*, *Turandot*, *Tosca* o *The Turn of the Screw*.

Ha enregistrat per a Harmonia Mundi, Naxos, TV3-Catalunya Música i Columna Música. La majoria dels seus projectes discogràfics estan centrats en l'obra de compositors actuals.

De la seva activitat recent cal destacar-ne les seves freqüents col·laboracions a les temporades estables de la Simfònica de Frankfurt (Alemanya), OFM (Orquestra Filharmónica de Màlaga), l'ÒBC (Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya) i l'Orquestra de Cambra de Ginebra (Suïssa), amb la qual té prevista una gira per països mediterranis així com el concert inaugural de la seva propera temporada.

És professor de direcció d'orquestra al Conservatori Superior del Liceu i, des de l'any 2010, ho és també al Musikene (Centre Superior de Música del País Basc). Des de l'any 2001 també es director titular i artístic de la JONC (Jove Orquestra Nacional de Catalunya).

JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

Jesús Rodríguez Picó (Barcelona, 1953) es clarinetista pero confiesa que empezó a dejar de serlo cuando conoció a Josep Fuster: «Antes, yo mismo estrenaba mis obras para clarinete. Lo hice durante muchos años, toqué en varias orquestas y grupos de cámara, pero cuando conocí a Josep Fuster, vi claramente que esta parte del trabajo debía realizarla él. Es un clarinetista excepcional y no hay nada mejor para un compositor que escuchar su propia música interpretada por alguien de este nivel». A pesar de estas palabras, Rodríguez Picó nunca ha dejado de tocar el clarinete y cuando escribe para este instrumento se nota que es su pasión: «Empecé escribiendo obras para clarinete solo, después me centré en la música de cámara y, finalmente, en las obras sinfónicas y pedagógicas; creo que, con el clarinete, he tocado todos los palos».

Siempre ha habido autores que han reducido al máximo el margen de intervención personal del instrumentista, autores que han indicado hasta el milímetro cómo debe hacerse cada nota y que han ahogado así la interpretación del solista. Pero no es éste el caso de Rodríguez Picó. Tal como dice él mismo: «El elemento expresivo es muy importante en mi música y quiero que el intérprete haga su aportación personal. Necesito su punto de vista sobre lo que yo escribo, me interesa mucho su visión. Por eso, intervengo poco sobre el intérprete: le dejo hacer». Y Josep Fuster se siente muy cómodo con esta forma de entender la creación musical: «Rodríguez Picó me da mucho margen para interpretar sus obras. Creo que el intérprete debe situarse dentro de la obra, entenderla hasta formar parte de ella, y eso es algo que Jesús te deja hacer con total libertad. Él concibe la criatura y yo le doy vida. Entiendo su música de una manera muy personal (otro intérprete la entenderá de otro modo, por supuesto)

e intento darle el carácter que creo más adecuado, con esos elementos burlescos e irónicos que emplea a menudo, con esa dificultad técnica tan interesante que te obliga a superarte constantemente, con las armonías que a veces recuerdan un poco a Nielsen, el compositor danés, y a otros clásicos del siglo xx. Ahora bien, no hay nadie que escriba para clarinete como él: se nota que ama al instrumento, que investiga y que le saca el máximo partido».

Desde que Jesús Rodríguez Picó obtuvo el título superior de clarinete en Barcelona, su actividad musical se ha desarrollado en distintos ámbitos. Ya desde la época en que fue a Francia para ampliar estudios, se ha interesado muy especialmente en la difusión de la música contemporánea. Entre los años 1976 y 1990 estrenó y grabó varias obras con diferentes grupos instrumentales dedicados a la difusión de dicha música. En 1982 recibió el Premio de Composición de Juventudes Musicales y desde entonces sus obras han sido interpretadas por orquestas y grupos de cámara de toda Europa. En el campo de la pedagogía, ha colaborado con la Escola Municipal de Música de Sant Cugat del Vallès, la escuela Zeleste, el Conservatori Professional de Música de Badalona y la Escola Municipal de Música Centre de les Arts de l'Hospitalet de Llobregat. Paralelamente a la carrera puramente musical, Rodríguez Picó ha colaborado con distintos medios de comunicación y ha formado parte del consejo de dirección de la *Revista Musical Catalana*; asimismo, fue fundador y jefe de programas de la emisora Catalunya Música. Entre 1990 y 1994 ejerció como delegado de Música del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Entre las numerosas grabaciones que se han realizado de sus obras, además de lo ya apuntado respecto a la música de cámara para clarinete, destaca un CD monográfico editado en 1993 en el que participaron la Orquestra Ciutat de Barcelona (la actual OBC), el conjunto instrumental Barcelona 216 y la Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Es autor de más de un centenar de partituras, más de

la mitad de las cuales son obras de música de cámara, una quincena son sinfónicas (incluidas dos sinfonías), otra quincena son obras vocales y algunas otras son obras escénicas. También es autor de un libro sobre la música de Xavier Benguerel.

Concierto para clarinete y orquesta núm. 1. Este concierto fue escrito en 1989 y estrenado por Larry Passin y la Orquestra Ciutat de Barcelona bajo la dirección de José Luis Temes el 28 de noviembre de aquel mismo año en el Palau de la Música Catalana. Es la más experimental de las tres obras que se presentan en este disco, pero muestra ya algunos de los rasgos característicos en el lenguaje del autor: una pulsación rítmica constante, los contrastes sonoros, el aprovechamiento de toda la tesitura del instrumento solista, los grandes saltos interválicos a velocidades de vértigo, los elementos humorísticos y virtuosísticos y la aparición de pequeñas células rítmicas en distintas secciones de la orquesta que confieren unidad a la obra.

Concierto para clarinete y orquesta núm. 2. Rodríguez Picó dedicó este concierto a Josep Fuster, lo terminó en febrero de 1990 y, hasta el día hoy, todavía no ha sido estrenado. Se divide en dos movimientos que presentan particularidades distintas: en el primero destacan los fragmentos líricos, y el inicio y el final están protagonizados por el timbre opaco del corno inglés. La textura orquestal es muy densa a lo largo de toda la obra y el papel del solista no establece diálogo con la orquesta sino que más bien forma parte de ella. El virtuosismo es todavía más evidente que en el concierto anterior, y la señal de identidad de los grandes saltos interválicos está muy presente.

Concertino para clarinete y cuerdas. Dedicado también a Josep Fuster, este concertino fue escrito en el año 2006 y estrenado por el mismo dedicatario y por la Orquestra

Nacional Clàssica de Andorra el 26 de marzo de 2009 en la sala pequeña del Palau de la Música Catalana de Barcelona. Una vez más, un ritmo interno, a veces más evidente y otras menos, está presente a lo largo de toda la obra, que presenta una estructura muy equilibrada. El buen humor vuelve a estar presente en los diálogos entre los *pizzicatos* de la cuerda y las notas picadas del solista, en los giros de *blues* que en algún fragmento recuerdan la música espiritual negra, en el vals central o, incluso, en el final donde la distancia interválica entre el clarinete (agudo) y la cuerda (grave) es de gran efecto.

JOSEP FUSTER, *clarinete*

Nacido en Villanueva de Castellón (Valencia), Fuster inició su formación con V. Romero y J. Talens Sebastià. Posteriormente, estudió en los conservatorios superiores de Valencia y de Barcelona con J. Panyella y J. Tordera.

Es profesor de clarinete y de música de cámara en la Escuela Superior de Música de Cataluña (ESMUC) desde el año de su creación y desde 1993, es profesor en la Orquesta Simfónica de Barcelona i Nacional de Catalunya (ONC).

Desde 2005 forma dúo con la pianista Isabel Hernández, con quien ha grabado las dos sonatas de Brahms y los volúmenes titulados *Música virtuosa I y II* y *Weber & Rossini*, trabajo este último que resultó finalista en los premios Nacionales de Música del año 2009. Ha grabado con la ONC el *Concertino* y los conciertos núms. 1 y 2 para clarinete y orquesta de Jesús Rodríguez Picó, así como el *Quinteto de la Sala de Levante* para clarinete y cuarteto de cuerda de Xavier Benguerel, el *Concierto para clarinete y orquesta* de Joan Albert Amargós para TV3 y el *Clarinete Concertino* de Jordi Cervelló con la Orquesta Girona XXI, obras que le han sido dedicadas. Ha realizado varias grabaciones para Catalunya Música, RNE, Radio France y para la Radio Holandesa, y también para los sellos discográficos Hyades Artes, Stradivarius, Edicions Albert Moraleda, Anacrusi Contemporània, Columna Música y Ars Harmónica.

Josep Fuster es artista de Yamaha y de Rico.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA (OBC)

PABLO GONZÁLEZ, *director titular* | GIOVANNI ANTONINI, *director del Festival Mozart*

La OBC fue fundada en 1944 bajo la dirección del Maestro Eduard Toldrà. En 1962 Rafael Ferrer tomó el relevo hasta 1967 y, desde entonces y hasta la actualidad, la orquesta ha contado con directores titulares como Antoni Ros-Marbà (1967-1978 y 1981-1986), Salvador Mas (1978-1981), Franz-Paul Decker (1986-1991), Luis Antonio García Navarro (1991-1993), Lawrence Foster (1996-2002), Ernest Martínez Izquierdo (2002-2006) y Eiji Oue (2006-2010). Desde la temporada 2010/11 el director titular es Pablo González. A partir de septiembre de 2011 el nuevo director del Festival Mozart será Giovanni Antonini.

Durante los más de sesenta y seis años de trayectoria, la OBC ha programado numerosos estrenos y ha realizado varias grabaciones discográficas con Decca, EMI, Auvidis, Koch, Claves, Naxos, Telarc y BIS entre otras. Ha interpretado obras de Montsalvatge, Gerhard, Falla, D'Albert, Albéniz, Donhány, Bartók, Bizet y Rodrigo, y con ella han colaborado los más destacados intérpretes del panorama musical internacional. La OBC ha ganado el Grammy Latino al Mejor Álbum de Música Clásica en tres ocasiones: en el año 2000 con el CD *La Dolores*, en el año 2004 con el CD titulado *Carmen Symphony* y en el año 2006 con el CD *Rhapsody in blue*. La OBC, además, ha mantenido siempre una actividad artística continuada en el extranjero, con giras por Europa, Asia y los Estados Unidos que han permitido a la orquesta actuar en salas tan importantes como el Carnegie Hall de Nueva York o participar en festivales internacionales como los Proms de Londres en el Royal Albert Hall.

Han colaborado con la OBC directores y solistas de renombre como Eliahu Inbal, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim, Christopher Hogwood, Ton Koopman, Michel Plasson, Emmanuel Krivine, Leonard Slatkin, Dmitri Kitajenko, Giovanni Antonini, Yakov Kreizberg, Stéphane Denève, Josep Pons, Marc Minkowski, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Shlomo Mintz, Arcadi Volodos, Montserrat Caballé, Alicia de Larrocha, Misha Maisky, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Hilary Hahn, Michel Camilo, Ute Lemper, Gidon Kremer, Truls Mørk, Sarah Chang, Viktoria Mullova, Violeta Urmana, Nicholas Angelich, Till Fellner y Vadim Repin, entre muchos otros.

La OBC tiene el compromiso de divulgar la música clásica y contemporánea de todas las culturas y tendencias, priorizando, no obstante, la difusión de los compositores catalanes. Por otro lado, la OBC participa también activamente en los conciertos escolares así como en las diferentes actividades que organiza el Servei Educatiu de L'Auditori.

La OBC forma parte del Consorci de L'Auditori i l'Orquestra, que está compuesto por la Generalitat de Catalunya y el Ayuntamiento de Barcelona. Desde el año 1999, tiene como sede de su actividad musical el auditorio de música de Barcelona, obra del arquitecto Rafael Moneo.

MANEL VALDIVIESO, *director*

Nacido en Barcelona, cursó los estudios musicales en la escolanía de Montserrat y en los conservatorios de Badalona y Barcelona. Completó su formación cursando estudios de análisis con Benet Casablancas y de dirección de orquesta con Antoni Ros-Marbà.

Ha dirigido las principales orquestas españolas, como las de A Coruña, Granada, Tenerife, Madrid (Nacional, Sinfónica y RTVE), Bilbao, Castilla y León, Santiago de Compostela, Córdoba, Sevilla, Principado de Asturias, Málaga, Baleares, etcétera. Paralelamente, su trayectoria operística ha cosechado grandes éxitos que le han llevado a debutar, entre otros, en el Gran Teatro del Liceo, el Teatro Real de Madrid, la Ópera Nacional de Corea (Seúl) y la Ópera de Washington DC, interpretando obras como *L'elisir d'amore*, *El barbero de Sevilla*, *Carmen*, *Lucia di Lammermoor*, *Il trittico*, *Madama Butterfly*, *Il trovatore*, *Turandot*, *Tosca*, *The Turn of the Screw* y otras.

Ha realizado grabaciones para Harmonia Mundi, Naxos, TV3-Catalunya Música y Columna Música. Sus proyectos discográficos se centran mayoritariamente en la obra de compositores actuales.

Entre su actividad reciente merecen destacarse sus numerosas actuaciones en las temporadas estables de la Sinfónica de Frankfurt (Alemania), la OFM (Orquesta Filarmónica de Málaga), la OBC (Orquesta Sinfónica de Barcelona i Nacional de Catalunya) y la Orquesta de Cámara de Ginebra (Suiza), con la que está previsto que realice una gira por distintos países mediterráneos y colabore en el concierto inaugural de su próxima temporada.

Es profesor de dirección de orquesta en el Conservatorio Superior del Liceo y, desde 2010, en el Musikene (Centro Superior de Música del País Vasco). Asimismo y desde el año 2001 es director titular y artístico de la JONC (Joven Orquesta Nacional de Catalunya).

JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

Jesús Rodríguez Picó (Barcelona, 1953) is a clarinetist, but confesses that he began not to be one when he met Josep Fuster: “Previously, I had premiered my own works for clarinet. I did so for many years, playing in various orchestras and chamber groups, but when I met Josep Fuster, I realised that he should take over this part of my work. He is an outstanding clarinetist and there is nothing better for a composer than to hear his own music being played by such an excellent performer.” Despite these words, Rodríguez Picó has never actually ceased to play the clarinet, and when he writes for the instrument you can tell it’s his passion: “I began writing works for solo clarinet, then I focused on chamber music and, finally, on symphonic and pedagogical works: I think that, as far as the clarinet is concerned, I’ve done just about everything.”

There have always been composers who have done their utmost to minimize the degree to which an instrumentalist’s performance could influence their creations, composers who have carefully indicated how each and every note should be rendered, thus reducing the soloist’s interpretation to a maximum. Such is not the case, however, with Rodríguez Picó. As he himself says, “The expressive element is very important in my music and I want the performers to make their own personal contributions. I need their point of view as to what I write and I am very interested in their vision. That’s why I am reticent to intervene in the performer’s work. I just leave it up to them.” Josep Fuster is very comfortable with this way of understanding musical creation, “Rodríguez Picó allows me a great deal of freedom when I perform his works. I think the performer must feel the composition, and to understand and be part of it, and that’s something Jesus allows you to do. He gives birth to the creation and I give it life. I interpret his music in a personal way (as another performer would interpret it differently, of course) and I try to give it the character I

consider most appropriate, with those comical and ironic elements he often uses, with the technical difficulties that make his music so interesting because you constantly want to excel in your performance, and with those harmonies that occasionally recall Nielsen, the Danish composer, and other 20th century classics. But really there is nobody who composes for the clarinet like he does and it is obvious he just loves the instrument, and is constantly researching and getting the most out of it.”

Since Jesus Rodríguez Picó was awarded his clarinet degree in Barcelona, his musical activity has evolved in various fields. After he went to France to further his studies, he became especially interested in the dissemination of contemporary music. Between 1976 and 1990, he premiered and recorded several works with different instrumental groups dedicated to the divulgation of such music. In 1982 he was awarded the Juventudes Musicales Composition Prize and, since then, his works have been performed by orchestras and chamber ensembles throughout Europe. In the field of education, he has worked with the Municipal Music School in Sant Cugat del Valles, the Zeleste School, the Professional Music Conservatory in Badalona and the Municipal Centre de les Arts Music School in L’Hospitalet de Llobregat. In addition to his purely musical career, he has worked with various media companies and has served on the Governing Board of the Revista Musical Catalana; he was also the founder and head of programming at the Catalunya Música radio station. From 1990 to 1994 he worked as Music Delegate at the Generalitat de Catalunya’s Department of Culture. Among the many recordings of his works, in addition to the aforementioned pieces of chamber music for clarinet, noteworthy is a monographic CD released in 1993 with the Orquestra Ciutat de Barcelona (currently known as the OBC), the Barcelona 216 group and the Orquestra de Cambra Teatre Lliure. He has composed over a hundred scores, more than half of which are chamber works, with fifteen or so symphonic pieces (including two symphonies), a similar number of vocal pieces and various pieces for the stage. He also published a book about the music of Xavier Benguerel.

His *Concerto for Clarinet and Orchestra n. 1* was composed in 1989 and premiered at the Palau de la Musica Catalana on November 28th the same year by Larry Passin and the Orquestra Ciutat de Barcelona, conducted by José Luis Temes. Although it is the most experimental of the three works presented on the present disk, it clearly illustrates some of the most characteristic elements of the composer’s language: a steady rhythmic pulse, sound contrasts, a thorough use of the clarinet’s tessitura, vertiginous intervallic leaps, virtuoso and humorous elements and the appearance of small rhythmic cells in different sections of the orchestra which give unity to the work.

The *Concerto for Clarinet and Orchestra n. 2*, dedicated to Josep Fuster, was completed in February 1990 and has not yet been released. It is divided into two movements showing very distinct features: in the first movement particularly noteworthy are the lyrical fragments and at both the beginning and the end the opaque timbre of the English horn. The orchestral texture is particularly dense throughout the work and the role of the soloist, instead of establishing a dialogue with the orchestra, forms part of it. The virtuosity is even more apparent than in the previous concerto and the composer’s characteristic intervallic leaps are unmistakable.

The *Concertino for Clarinet and Strings*, also dedicated to Josep Fuster, was written in 2006 and premiered by its dedicatee and the Orquestra Nacional Clàssica d’Andorra on March 26th, 2009, in Barcelona, at the Palau de la Musica Catalana’s small concert hall. Once more, the internal rhythm, apparent to varying degrees throughout the work, presents a highly balanced structure. And, once again, there are also touches of humour in the dialogues between the pizzicato in the strings and the soloist’s chopped notes, in the passages with a bluesy flavour which, in some fragments, are reminiscent of black spiritual music, in the central waltz and also at the end of the piece with a highly effective intervallic distance between the clarinet (high) and the strings (low).

JOSEP FUSTER, *clarinet*

Born in Villanueva de Castellón (Valencia), he began his training with V. Romero and J. Talens Sebastià and later went on to study at the Conservatories of Valencia and Barcelona with J. Panyella and J. Tordera.

He has taught clarinet and chamber music at the Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) since its creation and has been a member of the Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) since 1993.

Since 2005 he has formed part of a duo with pianist Isabel Hernandez, with whom he has recorded both of Brahms' sonatas, the albums *Música virtuosa I and II* and *Weber & Rossini*, an album which was shortlisted for the National Music Awards 2009. With the OBC he recorded Jesús Rodríguez Picó's *Concertino* and *Concertos n. 1 and 2 for Clarinet and Orchestra*, Xavier Benguerel's *Quinteto de la Sala de Levante* for clarinet and string quartet, Joan Albert Amargós' *Concierto para clarinete y orquesta* for Catalan Television (TV3) and Jordi Cervelló's *Clarinet Concertino* with the Orquestra Girona XXI, all of which were dedicated to him. He has made several recordings for Catalunya Music, Spanish National Radio (RNE), Radio France and Dutch National Radio, and also for the Hyades Arts, Stradivarius, Edicions Albert Moraleda, Anacrusi Contemporània, Columna Música and Ars Harmónica labels.

Josep Fuster is a Yamaha and Rico artist.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA (OBC)

PABLO GONZÁLEZ, *Musical Director* | GIOVANNI ANTONINI, *Mozart Festival Artistic Director*

The OBC (Barcelona Symphony Orchestra - the National Orchestra of Catalonia) was founded in 1944 under the direction of Maestro Eduard Toldrà. Rafael Ferrer took over from Toldrà in 1962 until 1967. Musical Directors of the orchestra have also included Maestros Antoni Ros Marbà (1967-1978, 1981-1986), Salvador Mas (1978-1981), Franz-Paul Decker (1986-1991), Luis Antonio García Navarro (1991-1993), Lawrence Foster (1996-2002), Ernest Martínez Izquierdo (2002-2006) and Eiji Oue (2006-2010). Pablo González took over as Musical Director in September 2010 and marked the beginning of a new era for the OBC. Giovanni Antonini will be Artistic Director of the Mozart Festival from 2011.

Throughout its 66-plus years of history, the OBC has been involved in numerous productions and has recorded several albums with Decca, EMI, Auvidis, Koch, Claves, Naxos, Telarc and BIS labels, among others, featuring works by Montsalvatge, Gerhard, Falla, D'Albert, Albéniz, Donhány, Bartók, Bizet, Rodrigo, performed by top international artists. In September 2000, the OBC won the Latin Grammy Award for Best Classical Album for the recording of the zarzuela *La Dolores*, in 2004 for the CD *Carmen Symphony* and in 2006 for the orchestra's recording of *Rhapsody in blue* with Michel Camilo, which was produced by TELARC. At the same time, the OBC has been very active abroad, with tours in Europe, Asia and the USA. Tours included performances at some of the world's most prestigious concert venues, such as New York's Carnegie Hall, and at international festivals such as the Proms at London's Royal Albert Hall.

The OBC has also collaborated with some of the most renowned conductors and soloists worldwide, such as Elihu Inbal, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim, Christopher Hogwood, Ton Koopman, Michel Plasson, Emmanuel Krivine, Leonard Slatkin, Dmitri Kitajenko, Giovanni Antonini, Yakov Kreizberg, Stéphane Denève, Josep Pons, Marc Minkowski, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Shlomo Mintz, Arcadi Volodos, Montserrat Caballé, Alicia de Larrocha, Misha Maisky, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Hilary Hahn, Michel Camilo, Ute Lemper, Gidon Kremer, Truls Mørk, Sarah Chang, Viktoria Mullova, Violeta Urmana, Nicholas Angelich, Till Fellner, Vadim Repin and many others.

The OBC is committed to the promotion of classical and contemporary music of all cultures, and with a particular focus on Catalan composers. The OBC also participates in several activities promoted by L'Auditori's Education Department.

The OBC is part of the Consorci de l'Auditori i l'Orquestra, formed by the Generalitat of Catalonia and Barcelona City Council. Since April 1999, the OBC has been performing at its own venue, L'Auditori of Barcelona, designed by Spanish architect Rafael Moneo.

MANEL VALDIVIESO, *conductor*

Born in Barcelona, he studied music in the prestigious Escolania de Montserrat choir and at the Badalona and Barcelona Conservatories. He completed his training with Musical Analysis studies under Benet Casablanca and Conducting with Antoni Ros-Marbà.

He has conducted Spain's leading orchestras: La Coruña, Granada, Tenerife, Madrid (National Symphony and RTVE), Bilbao, Castilla y León, Santiago de Compostela, Córdoba, Sevilla, Asturias, Málaga, Baleares, etc. He has also enjoyed a successful career in opera productions with performances at the Gran Teatre del Liceu, the Teatro Real de Madrid, the National Opera of Korea (Seoul) and the Washington DC Opera House of *L'elisir d'amore*, *Il barbiere di Siviglia*, *Carmen*, *Lucia di Lammermoor*, *Il Trittico*, *Madama Butterfly*, *Il Trovatore*, *Turandot*, *Tosca* and *The Turn of the Screw*, among others.

He has recorded for Harmonia Mundi, Naxos, TV3 Catalunya Música and Columna Música. His recording projects focus mainly on the works of contemporary composers.

Of his recent collaborations, noteworthy are his numerous performances with the Frankfurt Symphony Orchestra (Germany), the OFM (Malaga Philharmonic Orchestra), the OBC and the Geneva Chamber Orchestra (Switzerland). He will be touring several Mediterranean countries with the Geneva Chamber Orchestra and participating in the orchestra's opening concert next season.

He teaches Conducting at the Conservatori Superior del Liceu and, since 2010, he has taught at the Musikene. In 2001 he was appointed leading conductor and artistic director of the JONC (National Youth Orchestra of Catalonia).

COLUMNA MÚSICA